

การจัดการเรียนร่วมให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าเรียนในโรงเรียนปกติเป็นการส่งเสริมโอกาสหรือ

นำเสนอเมื่อ : 18 ธ.ค. 2552

การจัดการเรียนร่วมให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าเรียนในโรงเรียนปกติเป็นการส่งเสริมโอกาสหรือเป็นการสร้างปมดอย

Thesis : การจัดการเรียนร่วมเป็นการส่งเสริมโอกาส

การเรียนร่วมหมายถึงการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้แก่

เด็กพิการประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเด็กพิการทางด้านร่างกาย สมอง หรือการเรียนรู้ ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคลเพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงอยู่ในสังคมอย่างปกติสุข

ประเด็นสำคัญที่สถานศึกษาได้ดำเนินการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการ

พิเศษเข้าเรียนในโรงเรียนปกติมี ๒ ประเด็น คือ

๑. พระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๓
ระบุให้รัฐจัดการศึกษา

ระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับให้เด็กที่มีอายุย่างเข้าปีที่ ๘ ถึงอายุย่างเข้าปีที่ ๑๕

อย่างทั่วถึงทุกคนรวมทั้งเด็กที่มีความต้องการพิเศษด้วยและในปัจจุบันก็กำหนดในนโยบายของรัฐบาล

๒.

วิธีที่ดีที่สุดที่จะพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษคือการให้เด็ก
เหล่านั้นได้มี

โอกาสอยู่ร่วมในสังคมปกติให้มากที่สุด

จากปรัชญาของการเรียนร่วม ว่าคนทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของ
ต้องอยู่เกี่ยวข้องกัน ต้องมีเพื่อนเล่น เพื่อนเรียน เพื่อนรวมกิจกรรม
เพื่อนคิด ฟังพาอาศัยกัน คนพิการก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคม
เขาก็ควรได้รับการปฏิบัติอย่างคนธรรมดาทั่วไป คือความเห็นใจ
ความเข้าใจ ความช่วยเหลือและการพัฒนาโดยเท่าเทียมกับคนปกติ

ดังนั้นโรงเรียนประถมศึกษาก็จะได้รับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
เขาเรียน

ร่วมกับนักเรียนปกติมาจนถึงปัจจุบันและส่งต่อสู่โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาจำนวน
มากขึ้นทุกปี

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ส่วนที่ ๘
वादวยสิทธิ

และเสรีภาพในการศึกษา มาตรา ๔๙

บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่า
สิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย
ผู้ยากไร้ ผู้พิการ หรือ

ทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่ง
และการสนับสนุนจากรัฐเพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลอื่น
การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือ

เอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเอง
และการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมที่เหมาะสมและตามนโยบายการศึกษาของ
รัฐบาลชุดปัจจุบัน กล่าวคือ จัดให้ทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาฟรี ๑๕ ปี
ตั้งแต่ระดับอนุบาลไปจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
พร้อมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการให้เกิดความเสมอภาคและความเป็

นุธรรมในโอกาสทางการศึกษาแก่ประชากรในกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทั้งผู้ยากไร้ ผู้พิการ หรือทุพพลภาพ อยู่ในสภาวะยากลำบาก ผู้บกพร่องทางร่างกายและสติปัญญา และชนต่างวัฒนธรรม รวมทั้งยกระดับการพัฒนาศูนย์เด็กเล็กชุมชน

หากพิจารณาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งกรอบนโยบายของ

รัฐบาลแล้ว ก็แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรวม เป็นการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นการสร้างโอกาสทางการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษในการที่จะอยู่ร่วมกับสังคมปกติ แม้จะเป็นการยุ่งยาก ที่โรงเรียนต้องรับผิดชอบทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

Antithesis : การจัดการเรียนรวมเป็นการสร้างปมด้อย

จากสภาพจริงในการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษของโรงเรียนสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ซึ่งมีโรงเรียนระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา มีหน้าที่รับผิดชอบจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนตั้งแต่ระดับปฐมวัยถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ตามที่ได้รับมอบหมายจากหน่วยเหนือ ผลของการจัดการศึกษาพบว่า นักเรียน

ที่เป็นเด็กพิเศษเรียนรวมที่เข้าเรียนในโรงเรียนบางคนมีปัญหาด้านการเรียน การเข้ากับเพื่อน การเข้ากับครู บางคนมาทำให้ระบบของโรงเรียนเสียก็มี

เช่น เป็นข้ออ้างของเด็กปกติที่ไม่ได้รับการตอบสนองอย่างเด็กพิเศษก็ถือโอกาสเกเร หลบเรียน หนีเรียน บางครั้งบางโอกาส เห็นความพิเศษของครูกับเด็กพิเศษก็เกิดอารมณ์อิจฉา

แต่มีบางส่วนเด็กพิเศษสามารถใช้ชีวิตร่วมกับเด็กปกติได้อย่างมีความสุข

แม่พัฒนาการอื่น ๆ อาจจะไม่ทันเพื่อน ๆ ปกติก็ตาม แต่จากสถิติที่พบในระดับโรงเรียนพบว่า ขาดการยอมรับจากครู จากเพื่อน แทนที่จะมีปมเด่น

หรือไม่มีปมด้อยก็กลับมีมากขึ้นเพราะถูกเพื่อนล้อเลียน หรือดูถูก หรืออิจฉา เป็นตน

เด็กพิเศษบางคนถึงกับเสียคนเพราะรับไม่ได้กับปมด้อยของตน ทั้ง ๆ ที่ครูและเพื่อนไม่ได้ถือว่าเป็นปมด้อยของเด็กนั้น เช่นเด็กคนหนึ่งที่โรงเรียนรับเขาเรียนรวม เป็นเด็ก

อ้วนมาก ๆ อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ ชอบวาดภาพเป็นชีวิตจิตใจแต่ภาพที่วาดได้ยังมีฝีมือไม่เท่าเด็กอนุบาลที่เข้าเรียนใหม่ ๆ ดวยซ้ำ แต่พอถึงเวลาชั่วโมงเรียนก็ไม่ยอมเข้าเรียน สอบถามก็จะไม่ยอมพูด หรือพูดเสียงเบามากจนแทบไม่ได้ยิน คุณครูที่ดูแลพิเศษเด็กคนนี้แม่จะเอาใจใส่ต่อเขา ชวนให้เขาห้องเรียน หาอุปกรณ์การเรียนให้ รวมแก้ไขขอบกพร่องการเรียนรู้อให้ แต่ก็ขาดความสนใจจากเด็ก เขากลับบอกงาย ๆ ว่า “เบื่อ” บางครั้งครูต้องยอมให้เขาเล่นอยู่ข้างล่างที่สนามกับเพื่อน ๆ เกเรคนอื่น ๆ ที่ไม่ยอมเข้าเรียนนั่นเอง

Synthesis :

คนพิการสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศไทยมีจำนวนไม่น้อย

หากเราสามารถจัดการศึกษาแบบเรียนรวมให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ก็เป็นการให้การช่วยเหลือให้เขาได้รับการพัฒนาการที่เหมาะสมกับวัย และความบกพร่องของเขา

จุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กพิการได้อยู่ร่วมกับพ่อแม่ของตนโดยเข้าเรียนร่วมกับ

นักเรียนปกติในโรงเรียนใกล้บ้าน และจะได้เป็นแม่แบบในการพัฒนาตนเองทุกด้าน รวมทั้งการยอมรับของสังคม และเข้าใจคนพิการจนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข ทั้งในโรงเรียนและในโอกาสต่อ ๆ ไปมากยิ่งขึ้น โดยมีแนวทางในการจัดการเรียนรวม ดังนี้

๑. ควรเรียนเมื่ออายุยังน้อย
๒. ต้องให้โอกาส และเตรียมความพร้อมครุผู้สอน
๓. โรงเรียนที่เปิดรับการเรียนร่วมต้องมีความพร้อมด้านบุคลากร เครื่องมือ เครื่องใช้ ตลอดจนอุปกรณ์อันจำเป็นในการสอนอย่างเหมาะสม
๔. ควรชี้แจงให้เข้าใจร่วมกันทุกฝ่าย
๕. เน้นวิธีสอนรายบุคคล
๖. ศึกษาข้อบกพร่องและปรับปรุงการจัดการเรียนร่วมให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ

หากบุคลากรทุกฝ่ายรู้ปัญหา หาแนวทางในการแก้ไข
ให้การช่วยเหลือ เปิดโอกาส และให้โอกาส เอาใจใส่มากขึ้นเป็นพิเศ
ก็จะทำให้สังคม ประเทศชาติ และโลกใบเล็กนี้น่าอยู่ยิ่งขึ้น
และคนที่มีความต้องการพิเศษเหล่านี้ก็จะอยู่ในโลกใบเล็กนี้อย่างมีความสุข
ไม่เป็นภาระของครอบครัว พ่อแม่ผู้ปกครอง ชุมชน หรือประเทศชาติ